

befale vi Lovforslaget som et godt økonomisk Fremskridt.

Et Mindretal (Dittesen, S. Hage, Jagd og Scharling) har — skønt ikke uden nogen Betænkelse — sluttet sig til det nu foreliggende Forslag, som særlig i to Retninger forekommer det at have ubestrideligt Fortrin for det oprindelige Forslag. Det maatte nemlig fra dette Mindretals Standpunkt anses for en væsentlig Mangel ved dette sidste, at det helt disponerede over det eventuelle Udbytte af en Olfat til Afsløsning af en enkelt Forbrugsafgift, medens det stadig havde været vor Forudsætning, at Olfatten skulde anvendes dels til at lette Gennemførelsen af en almindelig Toldreform, dels til sociale Formaal, nemlig til Sygekassehjælp og Alderdomsforsørgelse for ubemidlede. Det nu foreliggende Forslag peger derimod i begge de nævnte Retninger, og selv om vi i og for sig vilde have foretrukket ved denne Lejlighed at hæve Tolden for et Par af de Raafukter, der have størst Betydning for vor Industri, saasom Kul og Særn, havde vi maattet erkende, at det vilde frembyde forskellige Vanskeligheder at gennemføre dette i en særlig Lov, uden direkte Forbindelse med den øvrige Toldreform, medens denne dog formentlig lettere vil lade sig gennemføre, naar der forlods er truffet Bestemmelse om Afgiften af de vigtigste almindelige Forbrugsartikler og det Omfang, hvori Erstatning for den herved forårsagede Nedgang i Statsindtægterne skal tilvejebringes. Vi have derfor troet at burde slutte os til det nu foreliggende Forslag i den Forventning, at det vil vise sig at være et Skridt hen imod Gennemførelsen af den almindelige Toldreform, der saa længe har staaet paa Dagsordenen. Vi haabe endvidere, at den foreliggende Affattelse af Lovforslaget vil vise sig ikke at berede Roesukkerindustrien, der nu har naaet en saa stor Betydning for vort Land, nogen Vanskelighed ved at hævede det bundne Standpunkt og navnlig ikke at føre til en Indstrækning af Produktionen,

der vilde medføre uheldige Følger baade for et stort Antal Arbejdere og for en Del af vort Landbrug, og have under denne Forudsætning tiltraadt de nu foreslaaede Afgifts-satser, der formindste Bestyrtelse dels for de med Roesukkerfabrikkerne forbundne Raffinaderier, dels for Roesukker af Klasse B. efter Loven af 24de Marts 1877.

Derimod have vi haft ikke ringe Betænkelse ved det finansielle Resultat, som vil blive Følgen af det foreliggende Forslag. Det er, som det vil ses af den foranstaaende Betænkning, en meget betydelig Nedgang i den nuværende Statsindtægt, der vil fremkomme ved Lovforslagets Gennemførelse, idet de nu foreslaaede Afgifts-satser for det sidste Jemaars Indførsel og Produktion vilde have bevirket en Mindreindtægt af ca. 850,000 Kr., for Aaret 1889 endog af 1,360,000 Kr. Ganske vist paaregnes der nu en delvis Dækning heraf ved den Forøgelse af Forbruget, som Afgifternes Nedsættelse tør forventes at ville fremkalde; men dels tør vi ikke anslaa denne saa stor, som den foranstaaende Betænkning antager, dels er der ved Lovforslaget paa et meget vigtigt Omraade sat en bestemt Grænse for den Erstatning, som den almindelig Statskasse herved vil kunne faae, idet dennes Indtægt af Sukker ikke vil kunne overstige $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Da der med det i 1889 stedfundne Forbrug vil fremkomme en Indtægt af 2,168,000 Kr., vil alt, hvad Forøgelsen overstiger ca. 16 pCt. (ca. 332,000 Kr.), ikke komme den almindelige Statskasse til Gode, og om en saa stor Forøgelse af Forbruget (ca. 12 Mill. Pbd.) tør paaregnes at blive Følgen af Afgiftsnedsættelsen, forekommer os i sig selv tvivlsomt, under Hensyn til, hvad tidligere Erfaringer vise om Sukkerforbrugets Stigning som Følge af en betydelig Nedgang i Priserne. Dertil kommer, at Udviklingen vel fremdeles som hidtil vil gaa i Retning af, at det indenlandske Sukker mere og mere fortrænger det indførte; men i saa Fald vil selv et ikke saa lidt større Forbrug her give den samme, uforandrede Indtægt. Og endelig maa det